

РЕШЕНИЕ №25
гр.Перник, 25 февруари, 2013 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично заседание на седми февруари през две хиляди и тринадесета година в състав:

Съдия: Стефан Станчев

при участието на секретаря Е.В. ***и прокурора , като разгледа докладваното от съдията адм. дело № **371** по описа за 2012 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред Административен съд Перник е по повод жалбата на "****" ***, с. Д.***, общ. Перник, обл. Перник, чрез управител Д.Я.***, собственик на МПС - микробус "М 2". "Мерцедес спринтер 313 ЦДИ " ДК №*** против заповед за прилагане на ПАМ № РД 14-21-2974/23.X.2012 г., на началник на ОО КД ДАИ Перник, с която на основание чл. 106а, ал. 1, т. 1, ал. 2, т. 1 и 4 от ЗАвтП е разпоредено спиране на автомобила от движение за срок от 6 месеца, чрез сваляне и отнемане на табела с регистрационен номер и отнемане на свидетелството за регистрация на автомобила както и определянето на място за домуване на автомобила.

Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразно наложена ПАМ и иска отмяна на оспорвания административен акт. Развити са оплаквания, че дейността по осъществяване на обществен превоз е извършвана с посоченото МПС своеволно от работник в дружеството; жалбоподателят никога не е възлагал извършването на такава нерегламентирана дейност, поради което издадената заповед за налагане на ПАМ спрямо него е незаконна. Искане за отмяна на заповедта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по жалбата оспорва основателността и изразява становище да бъде отхвърлена.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Жалбата е процесуално допустима и неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 98, ал. 2 от АПК, когато жалбата по административен ред до по-горестоящия административния орган е отхвърлена, на оспорване пред съда подлежи първоначалния административен акт, т.е. заповедта на началник Областен отдел КД ДАИ гр. Перник. Сроковете за упражняване на правото на жалба са уредени с разпоредбите на чл. 149, ал. 3, вр. с ал. 1, вр. с чл. 98, ал. 2, изр. 2-ро и чл. 97, ал. 1 АПК.

В приложеното по делото копие на решение № РД-14-21-2974/7/ от 27.XI.2012 г. на Изпълнителния директор на ИА АА гр.София, не е посочено пред кой орган и в какъв срок същото подлежи на обжалване, поради което намира приложение разпоредбата на чл.140, ал.1 от АПК. Подадената жалба, по повод на която е образувано настоящото производство е депозирана в АС Перник на 22.XI.2012 г., поради което решаващият състав намира, че същата е подадена в срок. Обжалването е иницирано от лице, имащо правен интерес да обжалва, поради което

и жалбата е процесуално допустима.

Не се спори, че на 23.X.2012 г. при проверка на органи на ДАИ, по повод постъпил сигнал е констатирано, че трето неучастващо в порцеса лице е извършвало нерегламентирани превози срещу заплащане на територията на Перник с посоченото МПС - собственост на жалбоподателя. По делото бяха изслушани свидетели, от показанията на които, наред с приложените АУАН; сигнал от управител на Тролейбусен транспорт Перник, се установи, че работещ в дружеството жалбоподател – св. А.*** е извършвал превоз на пътници с автомобила, без да има разрешение за обществен превоз на пътници. Ангажирания от жалбоподателя свидетел дава показания, че докато бил на работа в дружеството след като превози пътници по договор за специализиран превоз с управляваното от него процесно превозно средство, минавал по трасе на обществен транспорт в гр. Перник и превозвал пътници на цената “на градски билет”. С тези показания по безспорен начин се установява, това, което са констатирали контролните органи при съставяне на АУАН № 155775/23.X.2012 г. Не се противопоставиха доказателствени средства в налагащи приемане на обратно доказване на факти по АУАН и при извършване на проверката.

Безспорно е, че жалбоподателят е собственик на визираното в оспорваната заповед моторно превозно средство. Безспорно е, че това МПС не е включено в лиценз № 03582 за превоз на пътници на територията на РБългария. Не се спори, че на 23.X.2012г., и не само тогава с автомобила е извършен превоз на пътници срещу заплащане без водача на превозното средство да притежава надлежно разрешение за това. Спорът по делото е досежно приложението на материалния закон.

Автомобилният превоз на пътници е дейност с повишен риск за живота и здравето на хората. Това е наложило за упражняването ѝ законодателят да установи императивно специални изисквания гарантиращи определено ниво на професионална компетентност, благонадеждност и финансова стабилност. Значимостта на ценностите, върху които тази професионална дейност рефлектира, е обусловила подробността на регламентацията ѝ на национално и на европейско ниво. Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗАвтП за извършване на обществен превоз на пътници е необходим лиценз за територията на страната, лиценз на Общността или удостоверение за регистрация. Условието, на които трябва да отговаря обществения превозвач са подробно разписани в общностния акт – Директива 96/26/ЕО, и в Закона за автомобилните превози. Извършването на която и да е от формите на дейността без надлежно разрешение е въздигнато от законодателя в административно нарушение – чл. 93, ал. 1 ЗАвтП, за което се носи административно наказателна отговорност. Достатъчно е обективното осъществяване на състава на нарушението, а именно – 1. да е извършен обществен превоз на пътници, какъвто несъмнено в случая е налице, при 2. липсата на действащо към този момент заверено копие от лиценз на общността, която липса също е безспорно установена по делото. Тоест по делото е доказано наличието на двете предпоставки за прилагане на принудителната административна мярка чл. 106а, ал. 1, т. 1 от ЗАП, поради което тя правилно е наложена.

Забраната за извършване на превоз на пътници срещу заплащане без лиценз/удостоверение за регистрация е въведена в ЗАвтП като форма на административно нарушение, за което се налага определена от законодателя санкция. Съгласно чл. 106а, ал. 1, т. 1 ЗАвтП законодателят изрично е посочил, че принудителната административна мярка спиране от движение се налага на превозното средство, с което е извършван обществения превоз на пътници. Ирелевантно за налагане на мярката е обстоятелството кой е извършил превоза - собственика на превозното средство или трето лице. И това е логично, тъй като именно превозното средство е средството, с което е извършено нарушението, чието преустановяване принудителната мярка цели. Чрез спирането от движение на превозното средство се гарантира преустановяването на административното нарушение. Начинът на изпълнение на принудителната административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1 ЗАвтП - спиране от движение, определен в ал. 2, т. 1 на същата норма - чрез сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство, неминуемо изисква адресат на мярката да е лицето, на което е регистрираното превозното средство. Съгласно чл. 143, ал. 1 Закона за движение по пътищата, регистрацията се извършва на името на собственика. С оглед на това точно от него следва да бъдат отнети удостоверителния документ и регистрационната табела. Свидетелските показания на А.***, че лично е извършвал нерегламентиран превоз, за задоволяване на собствени нужди, е ирелевантен за налагане на принудителната мярка. Следва да се отчете, че административно наказателната отговорност на водача не се кумулира от разпоредбата на чл. 106а от ЗАвтП. По отношение на него е приложима друга разпоредба на ЗАвтП, или възможност да се търси друг вид отговорност, по преценка на настоящия жалбоподател.

Неоснователно е и твърдението за неприложимост спрямо жалбоподателя на тази ПАМ. Нарушени са разпоредбите на Закона за автомобилните превози и Закона за движение по пътищата, тъй като извършения със собствения му автомобил превоз на пътници е обществен. Законодателят, в §1, т. 1 ЗАвтП ясно посочил, че обществен е всеки превоз с моторно превозно средство срещу заплащане. По делото, няма спор, че с моторното превозно средство, собственост на жалбоподателя, е извършен превоз срещу заплащане. Този факт е достатъчен, за да се дефинира осъществения превоз като обществен и с оглед на това нарушението да попадне под разпоредбите на закона.

От доказателствата по делото е безспорно, че проверката на автомобила извършена от служители на ДАИ, които в рамките на служебната си ангажираност са направили своите констатации, послужили като фактическо основание за налагане на оспорваната в заповедта ПАМ. Проверката е извършена от компетентен орган, предвид конкретиката на установеното от проверяващите.

Жалбоподателят, съответно лицето, което извършило превоза, е/са нарушил императивните разпоредби на закона – осъществил превоз на пътници срещу заплащане, без да спази законовите изисквания за извършване на тази правно-регламентирана дейност. Видно от

изложеното, инвокираните от жалбоподателя отменителни основания са неоснователни, в техни контекст – немотивирани и изложени житейски, съобразно негативния ефект на наложената ПАМ. Административният орган правилно е установил фактите по делото и приложил вярно материалния закон. При неоснователност на отменителните основания, излагани от жалбоподателя и след извършена служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на оспорваната заповед с материалния закон, съдът счита, както и съобразявайки установената от ВАС съдебна практика по такива случаи, че обжалваната заповед е правилна и законосъобразна, а жалбата, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изложеното, Административен съд Перник,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на “****” *** с. Д.***, общ. Перник, обл. Перник, чрез управител Д.Я.***, против заповед за прилагане на ПАМ № РД 14-21-2974/23.X.2012 г., на началник на ОО КД ДАИ Перник.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия: /п/